

ἐξηκολούθησαν, καὶ ὀλονέν παραφορώτερον, περούμενοι ἐπὶ τῶν λευκῶν φθόγγων.

« Ἄλλ' αἶφνης, νῆα σταγῶν καταπίπτει! τῶρα ὅμως ἡ ἀναθεματισμένη δὲν πίπτει ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ βιβλίου, ἀλλὰ... ἄχ! φίλε μου!... πίπτει ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων γυμνῶν ὤμων της, καὶ ὀλισθαίνει κάτω, εἰς τοὺς κόλπους της!... Καὶ πῶς νὰ δυνηθῶ τῶρα νὰ τὴν σπογγίσω!... »

« Καταισχυνόμενος, ἔφερα τὸ βινόμακτρον μου ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐκάλυψα τοὺς ὀφθαλμούς... Μόλις ὁ χορὸς ἐτελείωσε μετ' ὀλίγον, τρέχω κάτω εἰς τὸν κῆπον, ἐν ᾧ ἡ Εὐα ἐδέχετο συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει της. — Κατηραμένη καταρροή! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν συλλογιζόμενον τὸ συμβάν μου

« Αἶφνης, βλέπω σπεύδουσα πρὸς με τὴν Εὐαν, ἥτις δακρύουσα μοὶ τεινεὶ τὴν χεῖρα, καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ προϋτίθεμην νὰ ψελλίσω λέξεις τινὰς ζητῶν συγγνώμην :

— Ἄχ! μοὶ εἶπεν ἀμέσως διὰ τῆς ἡδυτέρας φωνῆς της καὶ μετ' ἀνεκφράστου αἰσθήματος, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τοιοῦτον δάκρυ!

Καὶ προσέθηκε δεικνύουσα τὴν καρδίαν της :

— Ἐδώ, ἐδώ μένει!... καὶ ἀφοῦ σεῖς μόνον μ' ἐννοεῖτε, λάβετε τὴν χεῖρα μου : τὴν θέλετε ;

» Ἐγὼ ἔφερα μηχανικῶς τὴν ἀβρὰν χεῖρά της εἰς τὰ χεῖλη μου ἀπορῶν καὶ ἐξίσταμενος, ἐν ᾧ προσήρχετο καὶ ἡ μήτηρ της.

— Σεῖς λοιπὸν τὴν ἐννοεῖτε τὴν ἀγαπητὴν μου κόρη; αἶ; εἶπε, καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶτε ;

» Ἐγὼ ἐξηκολούθουν κρατῶν τὸ διάβροχόν μου βινόμακτρον.

— Τοιαύτη καρδίᾳ ἢ ἰδικῇ σας Σας, ἐχρειάζετο εἰς τὴν κόρην μου, διὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν ἰδικὴν της.

» Ἐφερον πάλιν συγκεχυμένος τὸ βινόμακτρον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

— Αὐριον, μοὶ εἶπε τότε χαμηλοφώνως ἡ μήτηρ, θὰ ὀμιλήσωμεν.

» Τί νὰ ἐπραττον; ἐπέστρεψα... καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας νυμφεύομαι. — Ἀλλοίμονον! φίλε μου, μακρὰν ἀπὸ ἐγκεφαλικῶν κατάρρους. Ποσάκις μοὶ ἀνέφερον περὶ τοῦ δακρύου ἐκείνου, ὡς προκληθέντος δῆθεν ὑπὸ λεπτοτάτου καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος!... Καὶ ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι διὰ νὰ εὐαρεστῶ τὴν Εὐαν πρέπει νὰ καταρροίζομαι!... »

Τοιοιουτρόπως ἐνυμφεύθη ὁ φίλος μου Ζ... »

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

E. I. E.

ΚΑΡΜΕΛΑ

(Συνέχεια ἴδου προηγούμενον ἀριθμὸν).

VI

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ ἰατρός καὶ ὁ διοικητὴς εἶχον συνδεθῆ στενωῶς. Ἡ ταυτότης τῆς τε φύσεως καὶ ἡλικίας, καὶ ἡ ἀνά-

γκη τοῦ νὰ εὐρίσκωνται ἁμοῦ ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἐσπέρας εἰς χωρίον ἔνθα δύναται τις νὰ εἴπῃ δὲν ὑπῆρχον ἄλλαι τῆς θέσεως των νέοι συνείτινεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ γνωρισθῶσι καὶ ἀγαπηθῶσιν ἀμοιβαίως ὡσεὶ ἦταν ἀρχαῖοι φίλοι. Διακρούοντας ὅμως τοῦ μηνὸς ἐκείνου ὁ εἰς αὐτῶν, ὁ ἀξιωματικός, εἶχε μεταβληθῆ εἰς βραχὺν ἀπίστευτον. Τὰς πρώτας ἡμέρας ἔγραψεν εἰς Νεάπολιν καὶ τῷ ἐστάλησαν βιβλίον τινος, καὶ καθ' ἐσπέραν ἐπὶ δύο τρεῖς ἑβδομάδας δὲν ἐπραττεν ἄλλο ἢ νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ ἰατροῦ.

Ἡμέραν τινὰ, κατόπιν ἐρωτήσεων τινων πρὸς τὸν σύνοικον ὁ ἀξιωματικός ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν μόνον τοῦ χωρίου βραχίον, ἐπεσκέφθη εἶτα τὸν μόνον ἐν τῷ χωρίῳ ἔμπορον καὶ τὸν μόνον πιλοποῖόν, καὶ τέσσαρας ἡμέρας κατόπιν εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἐνδεδυμένος ἐκ ρωσικοῦ ὑφάσματος καὶ φέρων μέγαν ψάθινον πῖλον καὶ λιμοδέτην κυανόχρωα. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, συναντήσας αὐτὸν ὁ ἰατρός ἠρώτησε — Λοιπὸν ; — Τίποτε. — Οὔτε ἐν σημεῖον ; . . — Τίποτε, τίποτε. — Δὲν βλέπεις ὑπομονή. — Καὶ ὁ ἄλλος εἶχεν ἀποκριθῆ θαρραλέως. — Οὐδέμιαι ἀμφιβολία. —

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ χωρίου ἐγνώριζε διάφορα μουσικὰ ὄργανα. Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀξιωματικός εἶχε πορευθῆ παρ' αὐτῷ καὶ ἔνευ προομιῶν. — Θὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν — τῷ εἶπε — νὰ μοὶ δώσης ὀλίγα μαθήματα κιθάρας. — Καὶ ὁ εἰσπράκτωρ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης διὰ καθ' ἐκάστην διδάσκων τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἐμάθανε θαυμασίως. — Πρέπει νὰ ἔχητε ὠραίαν φωνήν, — τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ διδάσκαλος. Καὶ ὄντως εἶχεν εὐγενῆ φωνήν. Ἦρχισε καὶ νὰ ᾄδῃ καὶ εἰς διάστημα μηνὸς ἦδε τὰ σικελικὰ ᾄσματα μετὰ τρόπου καὶ γλυκύτητος οὐ μικρὰν προξενούσης εὐχαρίστησιν. — Εἴχομεν ἓνα ἄλλον ἀξιωματικόν, ὅστις ἐπαιζεν ὠραῖα καὶ αὐτός! — τῷ ἔλεγε ποτε ὁ εἰσπράκτωρ. — Στροφὴν τινὰ — προσέθηκεν ἄλλοτε — ἦν ἐτραγῶδει πάντοτε . . . μίαν στροφὴν . . . περιμένετε ἅ πόσον ὠραῖα ἐτραγῶδει αὐτήν! Ἦρχιζε . . . Τὴν εἶχε κάμει ὁ ἴδιος ; ἤρχιζε ;

« Στὰ πόδια, σου Καρμέλα, ἦσυχ' ἀκουμισμένος στὴν ὄψι μὲ θωρήματα ἄστὰ μάτια μὲ φιλήματα τῆς ὠραίας μου θὰ κάνω. »

« Στὸ στήθος σου τὴν ὑστερὴν ἡμέρα θὰ ταχύνω μὲ πρόσωπο ὠχρότατο, ἦρεμο, ἡσυχώτατο, καὶ ἐκεῖ θελ' ἀποθάνω. »

— Ἀκόμη μίαν φοράν. — Ὁ εἰσπράκτωρ τὴν ἐπανελάμβανε. — Τραγῶδήσατε αὐτήν. — Τὴν ἐτραγῶδει.

Ἄλλοτε πάλιν, κατόπιν μακρᾶς μετὰ τοῦ καπνοπώλου συνδιαλέξεως, ἐπορεύθη παρὰ τῷ ἀρχηγῷ τῶν καρδιοφόρων καὶ τῷ εἶπε. — Μοὶ εἶπον ὅτι εἴθε δεινὸς ζιρομάχος.

— Ἐγὼ ; ἀγαθὴ Θεέ, εἶνε δύο ἔτη ἀρότου δὲν εἶδον τὴν σπαθὴν αἱ χεῖρές μου. — Θέλετε νὰ ἀνταλλάξῃτε ὀλίγα κτυπήματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ; — Καὶ πόσον εὐχαρίστως. — Τότε ἄς ὀρίσωμεν τὴν ὥραν. — Ἡμέρας δὲ τινὰς μετὰ τοῦτο, ἐκάστην πρωῒαν, πάντες οἱ διερχόμενοι τῆς πλατείας ἤλουον μέγαν κρότον σπαθῶν καὶ κρότον ποδῶν καὶ φυτῆματα καὶ

φωνάς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ διοικητοῦ. Ἦν αὐτὸς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν καρδιοφόρων ξιφομαχοῦντες.

VII

Εἰς καὶ ἡμῖς μὴν εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ νέου ἀποσπάσματος. Νύκτα τινὰ ὁ ἀξιωματικὸς ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ πρὸς τὴν τράπεζαν, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἰατρὸν, καὶ διὰ τῆς ἄκρας τῆς γραφίδος κεντῶν τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, ὅπερ εἶχε πρὸ αὐτοῦ, ἔλεγε· — Πῶς θέλεις νὰ τελειώσῃ; Ὁὰ τρελλαθῶ καὶ ἐγώ. Ἴδου πῶς θὰ τελειώσῃ. Ἐντρέπομαι καὶ ἐμὲ αὐτόν, τὸ βλέπεις· εἰσὶ στιγμὰι καθ' ἃς μοὶ φαίνεται ὅτι πάντες θὰ μοὶ γελάσωσι κατὰ πρόσωπον.

— Διατί θὰ γελάσωσιν; — ἤρώτα ὁ ἰατρός.

— Διατί; — ἐπανελάθεν ὁ ἄλλος, ἕνα λάβη καιρὸν εἰς ἀπάντησιν. — Ὁὰ γελάσωσι διὰ τὸν ζῆλόν μου τοῦτον. . . . διὰ τὴν εὐσπλαγχίαν μου πρὸς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ διὰ τὰς ἀνωφελεῖς ἀποπείρας μου.

— Ζῆλος! εὐσπλαγχία! Δὲν εἶνε πράγματα δυνάμενα νὰ προξενήσωσι γέλωτα. — Παρατήρησεν αὐτὸν καλῶς καὶ ἤρωτησεν. — Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Καρμέλαν;

— Ἐγώ; — ἐβόησε ζωηρῶς ὁ ἀξιωματικὸς, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς σημεῖον ἀρνήσεως, ἐρυθριῶν.

— Σὺ, — ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. — Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· ἔσο εἰλικρινὴς εἰς ἐμέ· δὲν εἶμαι ἐδῶ ὁ μόνος σου φίλος;

— Φίλος, καὶ· ἀκριβῶς ὅμως διότι θέλω νὰ ἦμαι εἰλικρινὴς δὲν πρέπει νὰ σοὶ ψευθῶ, — ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐχώρησεν ἐμπρὸς νὰ ὁμιλήσῃ ἐν σπουδῇ ἀποβαίνων ὅτε μὲν ὠχρὸς, ἄλλοτε πυρόχρους, ψιθυρίζων, συγκεχυμένος ἀντιφάσκων, καθῶς συλληφθὲν ἐν τῷ πταίσματι παιδίου καὶ ὑποχρεωθὲν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πανουργίαν του.

— Ἐρωτευμένος, ἐγώ; Καὶ μὲ τὴν Καρμέλαν; Μὲ μίαν τρελλήν; Τὸ νομίζεις, φίλε μου; Πῶς σοὶ ἦλθεν ἰδέα τοσοῦτον ἰδιότροπος; Καθ' ἣν ἡμέραν συμβῆ τοῦτο. . . . σοὶ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὸν συνταγματάρχην μου ὅτι ἐτρελλάθην καὶ ἀνάγκη νὰ μὲ κλείσῃ μὲ τοὺς τρελλοὺς. Ἐρωτευμένος. . . . Μὲ κάμνεις νὰ γελάσω. Ὅτι αἰσθάνομαι εὐσπλαγχίαν πρὸς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, μεγάλην εὐσπλαγχίαν, τοῦτο διατί νὰ ἀρνηθῶ; Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἔδιδον ἕνα τὴν ἰδῶ ὑγιᾶ· θὰ ὑφιστάμην εὐχαρίστως χάριν τῆς υἰείας της οἶκν δῆποτε θυσίαν· θὰ ἔχαιρον ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ της ὡστεὶ ἐπρόκειτο περὶ τίνος τῶν τῆς οἰκογενείας μου. . . . Τοῦτο εἶναι ἀληθές· τοῦτο ἀπέχει τοῦ ἐρωτος. Τὴν ἀγαπῶ, καὶ τοῦτο ἀληθές, καθῶς νομίζω τὴν ἀγαπᾶ; καὶ σὺ, διότι εὐσπλαγχία καὶ ἀγάπη συμβαδίζουσι. . . . Καὶ τὴν ἀγαπῶ διότι εἶνε καλὴ καὶ ἀγαπητὴ, διότι ἔχει αὐτὴν ἀδικήσει ἢ τύχη. Πῶς δύναται τις νὰ μὴ αἰσθάνηται καὶ μὴ ἀγαπᾶ; Ὁ χαρακτήρ αὐτῆς τῆς μανίας δὲν εἶνε ἕως ἔσφρασις ψυχῆς ἀγαθῆς; Ἐκ τοῦ στόματός της δὲν ἤκουσα ἢ λέξεις γλυκειάς καὶ σεμνοπρεπεῖς· τὸ νὰ μοὶ θέτῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων, αἱ φιλοφρονήσεις της, καὶ τὸ νὰ μοὶ φιλή τὰς χεῖρας, εἰσὶν ἀληθῶς ση-

μεῖα παράφρονος, οὐδὲν ὅμως ἔχουσι τὰ ὄρια τῆς εὐπρεπείας ὑπερβαίνον. Τὴν εἶδες ποτε νὰ κάμῃ ἀναιδὲς κίνημα; Διὰ τοῦτο, σοὶ ἐπαναλαυβάνω τὴν ἀγαπῶ. Δυστυχῆς νεᾶνις ὑπὸ πάντων ἐγκαταλελειμμένη. . . ἠναγκασμένη νὰ διέλθῃ ζωὴν ἀθλίαν. . . . Σοὶ τὸ λέγω καθαρῶς, τὴν ἀγαπῶ ἐκ καρδίας. Καὶ ἡ ὠραιότης, . . . διότι βλέπεις εἶνε ὠραία. . . ὠραία ὡς εἰς ἄγγελος, οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ· παρατήρησον αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ στόμα. . . τὰς χεῖρας· ἔχεις παρατηρήσει τὰς χεῖρας της; Καὶ ἡ κόμη; Οὕτω λευμμένη καθῶς τὴν συνειθίζει φαίνεται ὡς τις ἀγρία· καὶ τὸ ἰδιορρυθμὸν τῆς ἐνδυμασίας. . . . Ναί, ἡ ὠραιότης αὐτῆς ἐκείνη προξενεῖ ἐν ἐμοὶ περισσοτέραν εὐσπλαγχίαν. — Κρίμα ὅτι τὸ ἐρωτοβόλον τοῦτο βλέμμα δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ! Ἀλλὰ δὲν ἤξευρες ὅτι ἡ νεᾶνις ἐκείνη ἐκεῖ, ἂν εἶχε τὸ λογικὸν καθῶς πᾶσαι αἱ ἄλλαι, θὰ ἔκανε οἰονδήποτε νὰ παραφρονήσῃ; Καὶ τὴν ὅμως εἰσὶ στιγμὰι καθ' ἃς δυσκολεύομαι νὰ πιστεῦσω περὶ τῆς μανίας της· ὅταν μὲ παρατηρῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς καὶ εἶτα γελᾷ καὶ μοὶ λέγῃ· — προσφιλή, — καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ σκότει δὲν τὴν βλέπω κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἀκούω αὐτὴν νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ μοὶ λέγῃ ὅτι μὲ περιέμενεν, ὅτι θέλει νὰ μένῃ μετ' ἐμοῦ μέχρι πρωτῆς, ὅτι εἶμαι ὁ ἄγγελός της. . . . τίς οἶδεν; Ἐγὼ παρατηρῶ καὶ ἀκροῶμαι αὐτῆς ὡς νὰ εἶχε συνέλθει καὶ νὰ ἤσθάνετο ἀληθῶς ὅτι ἔλεγε καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι, ἐνῶ ἡ ἀπάτη διατηρεῖται ἐν ἐμοὶ ἢ καρδία μου πᾶλλει. . . ἀλλὰ σοὶ λέγω πᾶλλει ὡς νὰ ἦμην ἐρωτευμένος. Καὶ πειρῶμαι νὰ κλέσω αὐτὴν ἐξ ὀνόματος, ἀγνοῶ διατί. . . μετὰ τίνος ἰδέας. . . ἀτενῆς νομίζων ὅτι θὰ μοὶ εἴπῃ τι, ὅπερ νὰ μοὶ παραστήσῃ αὐτὴν θεραπευθεῖσαν αἴφνης. . . — Καρμέλα! — τῇ λέγω. Καὶ ἐκείνη — Τι θέλεις; — Δὲν εἶσαι τρελλή, δὲν εἶνε ἀληθές; — Τὴν ἐρωτῶ. — Ἐγὼ τρελλή; — μοὶ ἀποκρίνεται, καὶ μὲ παρατηρεῖ μὲ ὕφος ἐκπλήξεως ὅπερ θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι εἶναι ὑγιής. — Καρμέλα! — τῆς φωνάζω τότε ὠθηθείς αἴφνης ὑπὸ τίνος ἐλπίδος. — Εἰπέ μοι αὐτὸ ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι δὲν εἶσαι τρελλή! . . . Τότε παρατηροῦσά με ἐκστατικῶς ὀλίγον ἐκρήγνυτα εἰς μακρὸν γέλωτα. Ὡ φίλε, πιστεῦσέ το, εὐθύς τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἐκτύπων τὴν κεφαλὴν μου κατὰ τοῦ τοίχου. Γνωρίζεις τί ἐπραξα ἕνα τῇ ἐπανελάθη τὸ λογικὸν· ἀλλὰ δὲν ἤξευρες τὸ πᾶν. Καθ' ἐκάστην σχεδὸν τὴν ὁδηγῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τῇ ὠμίλησα ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, ἔπαιζα καὶ ἐτραγώδιζα τὰ ἔσματα ἅτινα τῇ ἐτραγώδει ὁ ἐραστὴς της, ἐδοκίμασα νὰ τῇ εἶπω ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος μαζὺ της, νὰ τὴν ὑπερπληρώσω φιλοφρονήσεων, καὶ νὰ προσποιηθῶ ὅτι κλαίω καὶ ἀπελπίζομαι, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ κάμῃ ὅτι ἤθελε, νὰ μὲ φιλή, νὰ μὲ ἐναγκαλιζήσῃ, νὰ μὲ θωπεύῃ ὡς παιδίον. . . Ἐδοκίμασα νὰ κάμω τὸ ἴδιον πρὸς αὐτὴν, μετὰ τίνος δὲ καρδίας ἐπραττον πᾶν τοῦτο, σὲ ἀφίνω νὰ φαντασθῆς· δὲν θὰ ἤξευρον νὰ εἶπω ἂν ἤσθανόμην φρίκην, ἢ φόβον, ἢ αἰδῶ, ἢ τύφιν συνειδότος, ἢ πάντα ὁμοῦ σοὶ λέγω μόνον ὅτι φιλῶν αὐτὴν, ἐφοβούμην καὶ ὠχρίων ὡστεὶ ἐφίλου πτώμα. Καὶ ποτε ἐφαί-

νετό μοι ὅτι ἐποίουν θυσίαν τινὰ καὶ ὑπερηφανευομένη ἐπὶ τούτῳ· ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι διέπραττον ἐγκλημα καὶ ἀπεστρεφόμενη ἐμαυτὸν. . . . Ὑπέφερα, ἀγαπητέ μοι φίλε, τὸ πᾶν ἀνωφελῶς. Κκι ὅσον ἠῤῥξανεὺν ἡ ἀπελπισία τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐφλεγε τὴν καρδίαν μου ἢ ἐπᾶρατος αὐτῆ θέρμη. . . . Δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ ὅλην τὴν νύκτα διότι ἠῤῥεύρω ὅτι ἐκείνη κοιμᾶται πρὸ τῆς θύρας μου, καὶ ἀφοῦ μοὶ ἐπέληθῆ ἡ ἰδέα αὐτῆ, μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἀκούσω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ κτυπήσωσιν εἰς τὰ παράθυρα καὶ θὰ ἴδω νὰ παρουσιασθῆ συγκεχυμένον τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο καὶ νὰ καθελῶνῃ ἐπὶ τῶν ἐμῶν τοὺς ἀκινήτους ἐκείνους καὶ ἄνευ βλέμματος ὀφθαλμούς. Ἄλλοτε μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω αὐτὴν ἀνερχομένην τὴν κλίμακα, ἢ πᾶμφλασμα γέλωτός της ἐν τῇ πλατείᾳ, καὶ οἱ γέλωτες ἐκεῖνοι προξενούσιν ἐν ἐμοὶ τὸ ἀποτέλεσμα πεπηγυίας χειρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐλλείπει μοὶ τὸ θάρρος νὰ παρατηρήσω ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Καὶ ἀρχίζω νὰ ἀναγωνιάσκω, νὰ γράφω, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸν νοῦν πρὸς αὐτὴν. πάντοτε μελαγχολικός, περίφοβος σχεδὸν ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ τίνας. Καὶ ἐρωτῶ τότε ἐμαυτὸν πότε θὰ τελειώσῃ ἡ ἀγωνιώδης αὐτῆ ζωὴ, καὶ τίνα ἔγνη θὰ ἀφήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου· πλὴν δὲν τολμῶ νὰ ἀπαντήσω, φοβοῦμαι τὴν ἀπάντησιν, καὶ θέτω τὰς χεῖρας ἐν τῇ κόμῃ μου. . . . ὡς εἰς ἀπλησιμένους. . . . Ὡ φίλε! εἶπέ μοι ὅτι δὲν θὰ τρελλαθῶ καὶ ἐγὼ διότι αἰσθάνομαι τὴν κεφαλὴν μου περιστρεφομένην. . . . δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὴν ζωὴν ταύτην. . . .

Καὶ ἔτεινεν ἵνα λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ· οὗτος ἐκάθησε πλησιέστερον, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως, τῷ ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων, παρετήρησεν αὐτὸν στιγμὴν τινα καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Αἶφνης ὁ ἀξιωματικός ἤγειρε τὸ πρόσωπον καὶ παρετήρησεν αὐτὸν ἀτενῶς διὰ βλέμματος ἐν ᾧ ἀπήστραπτεν ἡ ἀρχὴ μειδιάματος.—Δοιπόν;—ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός.

—Καὶ ἂν ἐθεραπεύετο;—ἐκραξεν ὁ ἀξιωματικός μὲ ὄψιν ἀπροόπτως γαλήνιον.—ἐὰν ἐπέστρεφεν ὅπως ἦν ποτέ, ἂν ἀνεκτᾶτο τὸ λογικὸν καὶ τὴν καρδίαν, ὡς εἶχεν αὐτὰ τὸ πρῶτον, νὰ ἔχανον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο φῶς καὶ τὸ ἀκίνητον βλέμμα, καὶ τὸ στόμα νὰ μὴ ἐγέλα τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον γέλωτα, καὶ ἂν τίνα ἡμέραν μοὶ ἔλεγεν ὑγιής.—Σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐλογῶ, μοὶ ἐπανέδωκες τὴν ζωὴν, σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω. . . —καὶ ἔκλαιεν! Ἄν ἡδυνάμην νὰ τὴν ἴδω νὰ κλαίῃ, νὰ τὴν ἀκούω ὀρθῶς διαλεγομένην, νὰ τὴν εὐρίσκω πάντοτε ἠῤῥεπισμένην ὡς τὰς ἄλλας νεανίδας· νὰ τὴν βλέπω ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσευχῆς, καὶ νὰ ἐρυθριᾷ καθὼς πρότερον, καὶ νὰ δοκιμάζῃ ἐκ νέου ἐν πρὸς ἐν πάντα τὰ ἀποτελέσματα ὡς εἰς βρεφικὴν ἡλικίαν ἀγάπης ἢ ἀπηξιώθη, ἐστερήθη! . . . Καὶ ἂν ἡδυνάμην, νὰ εἶπω ὅτι ἐγὼ τὴν μετέβαλον οὕτως, ὅτι τὴν ἔκαμα νὰ ἐπαναζήσῃ ὅτι τὴν ἀπέδωκα εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν ἔρωτα. . . Ὡ φίλε μου!—ἐκραξε λαμβάνων τὰς χεῖρας του καὶ παρατηρῶν αὐτὸν μὲ ὀφθαλμούς ὑγρούς.—θὰ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶμαι θεός

τις, ὅτι ἐπλασα καὶ ἐγὼ, ὅτι κατέχω δύο ψυχὰς καὶ ζῶ διπλοῦν βίον, τὸν ἐμὸν καὶ τὸν ἰδικόν της· θὰ μοὶ ἐφαίνετο ἰδικόν μου τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, θὰ ἐπίστευον ὅτι ἡ τύχη μοὶ τὴν ἔχει στείλει, καὶ θὰ ὠδήγουν αὐτὴν πρὸ τῆς μητρὸς μου ὡσεὶ ἦν ἄγγελος. . . Ὡ πιστεύω ὅτι θὰ παρεφρόνουν ἀπὸ τὴν χάραν· ὦ! ἐὰν ἦτο ἀληθές! ἐὰν ἦτο δυνατόν!

Καὶ ἀφῆκε τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν, κλαίων.

—Ὡ ἀγάπη μου! ἤκούσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωνάζουσα ἐν τῇ πλατείᾳ. Ὁ ἀξιωματικός ἠγέρθη ταχύς εἰς τοὺς πόδας καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἱατρὸν.—Ἀφῆσέ με.—Ἐκεῖνος τῷ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα, —θάρρος—τῷ εἶπε καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ ἀξιωματικός ἔμεινεν ἐπὶ τίνα στιγμὴν ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἤνοιξεν αὐτό, ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν θαυμάζων τὸ λαμπρὸν θέαμα ὅπερ τῷ ἐξετυλίσσεται πέριξ. Ἦν νύξ διαφανής, καθαρὰ καὶ ἄνευ ἀνέμου, γοητευτικὴ λίαν· οἱ ὀφθαλμοὶ εὐθύς συνήντων τὸ χαμηλὸν μέρος τοῦ χωρίου· τὰς ἐγκαταλειμμένας ὁδοὺς, τὸν λιμένα, τὴν παραλίαν, ἀτινα ὡς ἡ ἡμέρα ἢ σελήνη ἐφώτιζε, καὶ τὴν ἡρεμον καὶ λείαν ὡς ἔλαιον θάλασσαν, καὶ μακρὰν μακρὰν τὰ ὄρη τῆς Σικελίας ὑψηλὰ καὶ καθαρὰ.—Ἡδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ ἀπολαύσω τῆς γλυκειᾶς ταύτης γαλήνης!—ἐσκέφθη ὁ ἀξιωματικός περιπλανώμενος διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὸ ἄπειρον τῆς θαλάσσης ἐκείνης· καὶ προέκυψε, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, εἰς τὸ παράθυρον, καὶ παρετήρησε κάτω. Ἡ Καρμέλα ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας.

—Καρμέλα!—ἐκραξεν ὁ ἀξιωματικός.

—Ἀγαπητέ μοι!

—Τί κάμνεις αὐτοῦ;

—Τί κάμνεις. . . περιμένω τὸ ἠῤῥεύρις. Περιμένω ἵνα ἀνέλθω. Δὲν μὲ θέλεις ἀπόψε;

—Καταβαίνω ἵνα σοὶ ἀνοιξῶ.

Ἡ Καρμέλα ἐξαλλος ἤρξατο νὰ κτυπᾷ τὰς χεῖρας καὶ νὰ πηδᾷ.

Ἡ θύρα ἠνοιγῆ καὶ ἐφάνη ὁ ἀξιωματικός κρατῶν φῶς Ἡ Καρμέλα εἰσῆλθε, τῷ ἔλαθεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ φῶς, προηγήθη, καὶ ἤρξατο ἀνερχομένη τὴν κλίμακα ψιθυρίζουσα.—Ἔλα, ἔλα, καυμένε. . . —καὶ εἶτα στρεφομένη ἵνα τείνῃ αὐτῷ τὴν χεῖρα.—Δός τὴν χεῖρα εἰς τὴν μικρὰν σου, ὦρατε νεανία, —εἶπε καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Ὁ ἀξιωματικός μὲ ὑπομονὴν ἀγίου ἤρξατο ἐπαναλαμβάνων τὰς δοκιμὰς πάσας καὶ τὰς ἀποπείρας τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, καὶ ἐφεύρισκε νέας, καὶ ἐδοκιμάζεν αὐτάς, πάντοτε μετὰ προθύμου ἐπιμελείας καὶ πάθους ζωηροτέρου, ὑποκρινόμενος ἔρωτα, μῖτος, ὀργήν, λύπην, ἀπελπισίαν· ἀλλ' ἀνωφελῶς πάντοτε. Καὶ ἐκείνη ἠκροᾶτο καὶ παρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς, καὶ ὅταν εἶχε τελειώσει, τὸν ἠρώτα γελῶσα ἠχηρῶς.—Τί ἔχεις;—ἢ τῷ ἔλεγε·—Δυστυχῆ, μὴ προξενεῖς λύπην!—Καὶ ἐλάμβανε καὶ ἐφίλει αὐτοῦ τὰς χεῖρας μὲ τὸ ὕψος βαθυτάτης εὐσπλαγγχίας.—Καρμέλα!—ἐκραξεν ἐν τέλει ὁ ἀξιωματικός ἵνα ἀποπειραθῆ ἔτι δοκιμὴν τινα.

— Τι θέλεις ; —

Τῆ ἔκαμε σημεῖον νὰ πλησιάσῃ. Ἐπλησίασεν ἐκείνη περίλυπος παρατηρούσα αὐτὸν ἐρωτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶτα αἴφνης ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, τῷ περιεπτύξατο τὸν τράχηλον διὰ τῶν βραχιόνων, ἐπλησίασε τὸ στόμα τῆς πρὸς τὸ ἰδικόν του λέγουσα μετὰ φωνῆς πνιγομένης. — Ἀγαπητέ! ἀγαπητέ! ἀγαπητέ!... Ὁ δυστυχὴς νέος, ὅστις ἤδη δὲν ἐγνώριζε ποῦ εἶχε τὴν κεφαλὴν, τῆ περιέβλεπε τὴν ζώονην διὰ τῆς χειρὸς, καὶ κινούμενος μετ' αὐτῆς μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ ἀνκλινητῆρος πλησίον τῆς τραπέζης... Ἡ Καρμέλα ἠγέρθη ἀποτόμως εἰς τοὺς πόδας, εἶδει ὅψιν σοβαρὰν, ἐφάνη ὅτι ἐσκέπτετο τι καὶ ἔπειτα ἐπιθύρισε μὲ ἐλαφρὰν ἔκφρασιν ἀπαρσεκείας.

— Τι κάμνεις ; —

Ὁ ἀξιωματικὸς διεἶδεν ἀκτίνα ἐλπίδος καὶ ἔμεινεν ἄφωνος καὶ περίλυπος θεωρῶν αὐτὴν

Ἡ Καρμέλα ἔμεινε σκεπτική, ἡ ἐφάνη οὕτως, ἀκόμη στιγμὴν τινα, καὶ εἶτα γελῶσα κατὰ τρόπον ἴδιον — . . . Ἐἴμεθα πλέον σύζυγοι, ἡμεῖς οἱ δύο ; —

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶδεν κρυφὴν, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ δείκτου μεταξὺ τῶν χειλέων, ὠχρὸς, τρέμων, ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν τὴν ἀπάντησιν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Καρμέλα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν τοίχον, εἶδε κυλινδρικὸν πῖλον ἀνηρημένον ἤρξατο αἴφνης γελῶσα, τὸν ἔλαθεν, ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καγχάζουσα καὶ φωνάζουσα ἤρξατο πηδῶσα ἀνὰ τὸ δωματίον.

— Καρμέλα! ἔκραξε λυπηρῶς ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἄλλ' ἐκείνη χεῖρον.

— Καρμέλα! — ἐπανέλαθεν ὁ νέος καὶ ἐκινήθη πρὸς αὐτὴν. Ἐκείνη, ἐντρομος, ἔδραμε κάτω πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἦν ἐν μέσῳ τῆς πλατείας πηδῶσα πάντοτε καὶ καγχάζουσα.

Ὁ ἀξιωματικὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον. — Καρμέλα! — ἔκραξεν ἀπαξ ἔτι μὲ φωνὴν πνιγομένην, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἀφίθη νὰ πῆσῃ ἐπὶ μιᾶς ἑδρας

VIII

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης, μόλις ἐξύπνησεν, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ. Οὗτος, μόλις τὸν εἶδε μὲ τοὺς ἐρυθροὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς καὶ τὴν συγκεκινημένην ὄψιν, ἐνόησεν ὅτι ἤρχετο νὰ ζητήσῃ παραμυθίας καὶ συμβουλίας. Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν ὁ ἀξιωματικὸς κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον — Ἄ! — ἔκραξε — . . . καὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ πρὶν! — Τι ; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Ὁ ἄλλος δὲν ἀπεκρίθη ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ τὴν γραφίδα καὶ ἤρξατο γράφων ἐν σπουδῇ. Περαιτῶσας ἀνέγνωσε·

« Κύριε Διοικητά, —

— Ἄνευ προομιῶν, ὡς εἴθισται παρ' ἡμῖν τοῖς στρατιωτικοῖς, διοικῶ πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς τὸ ἀπόσπασμα τοῦ

χωρίου *** ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς διωκήσατε πρὸ τριῶν ἐτῶν κατὰ τοὺς μῆνας ἰούλιον, αὐγουστον καὶ σεπτέμβριον Ἐγνώρισα ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ νεάνιδα 18 περίπου ἐτῶν, παραφρονήσασαν, λέγεται, ἕνεκα ἐρωτος πρὸς σᾶς. Τί συνέβη, μετὰ τὴν ἐκ τῆς νήσου ἀναχώρησιν ὑμῶν, ὀφείλετε νὰ τὸ γνωρίζητε καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς μανίας τῆς χαρακτῆρας, διότι μοὶ εἶπον ὅτι σᾶς ἔγραψαν περὶ τούτου. Ἡ λίαν ἀτυχὴς αὐτῆς κατάστασις ἤγειρεν ἐν ἐμοί, ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν καθ' ἃς τὴν εἶδον, βαθύ εὐσπλαγγχνίαν αἰσθημα, καὶ ἐπεχείρησα τὸ πᾶν ἵνα τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὸ λογικόν. Ἐνεδύθην κατὰ τὸν ὑμέτερον τρόπον, ἔμαθον νὰ παίζω κιθάραν καὶ νὰ τραγουδῶ ὅπως ὑμεῖς, προσφκειώθην ὅλας ὑμῶν ταῖς ἔξῃσιν ἐκείναις ἃς ἠδυνήθην νὰ μάθω παρὰ τῶν προσώπων ἅτινα ἐγνώρισα, εἰδείξα ὅτι τὴν ἀγαπῶ, τῆ ὠμίλησα περὶ ὑμῶν, προσεποιήθην ὑμᾶς αὐτόν, πάντοτε ἀνωρελῶς. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον λυπούμαι βλέπων σβεννυμέναν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην πάσας τὰς ἐλπίδας μου. Ὑπάρχει ὅμως τι εἰς ἐπιχείρησιν καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀφ' ὑμῶν· μή μοι τὸ ἀρνηθῆτε· εἰσακούσατε τῆς παρακλήσεώς μου. Λέγεται ὅτι ἐν τῶν δραστηκωτέρων μέσων πρὸς θεραπείαν τῶν μανιακῶν εἶνε τὸ νὰ παρουσιάζῃ τις μὲ τὰς ἀκριβεστέρως λεπτομερείας καὶ μὲ τὰς μᾶλλον λεπτομερεῖς ἀκριθείας βαρῆ τι συμβᾶν προηγηθῆν τῆς ἀσθενείας, ὅπερ ἃς μὴ ἦνε καὶ ἡ κυρία αἰτία. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀκριθὴς ἐπανάληψις τῆ Καρμέλα τῆς σκηπῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραγάγῃ ἀποτέλεσμα τι. Ἡρώτησα πολλοὺς ἐνταῦθα καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ἄλλο εἰμὴ ὅτι ἀνεχωρήσατε νύκτωρ, καὶ ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐδειπνίσατε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας ἐν συντροφίᾳ τοῦ συνδίκου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν καρβινοφόρων καὶ ἄλλων τινῶν. Τὰ ἰδιαίτερα τοῦ δείπνου ἐκείνου δὲν τὰ ἐνθυμῆται κανεὶς ἢ τὰ ἐνθυμῆται οὐχὶ καλῶς. Γράψατέ μοι πᾶν ὅ, τι ἐπὶ τούτου ἐνθυμῆσθε· εἶπετέ μοι τὰ πρόσωπα, τὰς συνδιαλέξεις, τὰς πράξεις, τὸ πᾶν. Καὶ ἐπὶ παντὸς σημειώσατέ μοι τὴν ὥραν καὶ στιγμὴν καθ' ἣν συνέβησαν αἱ μᾶλλον ἀξιοσημειώτοι συμπτώσεις, καὶ διηγήθητέ μοι τὰ πράγματα ἐν σαφηνείᾳ καὶ τάξει· κάμετέ μοι τὴν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν ἣν σᾶς ζητῶ· κάμετέ την, σᾶς ἰκετεύω· θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ δι' ὅλης τῆς ζωῆς. Δὲν προσθέτω ἄλλο· πέποιθα εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας ὑμῶν· σᾶς χαιρετιζώ. »

— Πῶς σοὶ φαίνεται ! —

(Ἐπεται συνέχεια)

Δ. Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

ΧΡΥΣΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἀξιότιμου Κυρίας Ἐλένης Δ. Ρίζου.

Ταξιδεύω... τὴν φιλότιμον ἐγκατέλιπον πατρίδα
Καὶ ἤσθην ἡ ψυχὴ μου τῆς ἀγάπης τῆς τὸν πόνον.
Ἄλλ' ἐδῶ Ἑλλάδα ἄλλην ἐχαιρέτισα καὶ εἶδα
Τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὴν τρισένοδον κοιτίδα
Καὶ τὴν χώραν τῶν λαμπρῶν μας ἀθανάτων Μακεδόνων.